

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudců Mgr. Barbory Berkové a Mgr. Michala Rendy ve věci

žalobce: J. S.
bytem U O. 142/8, O.
zastoupeného advokátkou Mgr. Alicí Kubíčkovou, LL.M.
sídlem Žitná 1575/49, Praha 1

proti
žalovanému: Generální ředitel Vězeňské služby České republiky
sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2016, č. j. VS-24849-8/ČJ-2016-800020-28,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

1. Žalobce byl v době rozhodování služebních funkcionářů příslušníkem Vězeňské služby ČR, zařazeným ve vězeňské stráž Vázební věznice v Olomouci na pozici strážný-řidič. Rozhodnutím ředitele Vázební věznice Olomouc (dále jen „služební funkcionář I. stupně“) ze dne 8. 12. 2015, č. j. VS 12/358/001/2015-37/PERS/200 byl žalobce na dobu od 30. 12. 2015 do 29. 2. 2016 převelen k plnění služebních úkolů Policie ČR v Zařízení pro zajištění cizinců Drahonice podle § 36 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“). Služební funkcionář I. stupně odůvodnil rozhodnutí takto: *„Jmenovaný je převelen na základě pokynu generálního ředitele ze dne 13. října 2015 č. j. VS 21/022/034/2015-50/VJS/604. k plnění úkolů PČR v souvislosti s aktuální situací v oblasti nelegální migrace.“*
2. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 25. 4. 2016 zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Správnímu orgánu I. stupně vytkl, že tento závažným způsobem poškodil žalobce na jeho právech tím, že dle § 178 odst. 1, 2 písm. b) zákona o služebním poměru formálně nezahájil řízení a nepoučil žalobce o jeho procesních právech, avšak současně uvedl, že předmětné porušení nepovažuje za natolik závažné, aby mělo nutně za následek zrušení rozhodnutí, jelikož v odvolacím řízení měl žalobce příležitost veškerá svá procesní práva realizovat. Odvoláním namítanou absenci zdůvodnění, proč byl převelen právě žalobce, žalovaný rovněž označil za nedostatek, avšak poukázal na skutečnost, že služební funkcionář I. stupně musel rozhodnout operativně, neboť byla Česká republika aktuálně ohrožena nelegální migrací, přičemž zdůraznil také vrchnostenský prvek v řízení bezpečnostních sborů. K převelení tak dle žalovaného došlo v důležitém zájmu služby, vyjádřeném v předmětném nařízení vlády, přičemž došlo k převelení 3 příslušníků Vázební věznice Olomouc. K důvodům převelení konkrétní osoby žalobce žalovaný uvedl, že u žalobce byly shledány předpoklady pro práci s běženci, a to s ohledem na jeho jazykovou vybavenost a zkušenost z předchozího zaměstnání u Správy uprchlických zařízení ministerstva vnitra. Dále žalovaný vyloučil, že by se jednalo o šikanu či diskriminaci žalobce ze strany vedení Vázební věznice Olomouc a podrobně se zabýval jednotlivými kauzami, kdy si měl žalobce stěžovat u různých orgánů a institucí na poměry ve věznici.
3. Žalobce žalobou podanou ve lhůtě dle § 196 odst. 1 zákona o služebním poměru požadoval zrušení rozhodnutí služebních funkcionářů obou stupňů. Namítal, že:
 - a) mu nebylo řádně oznámeno, tj. doručeno, zahájení řízení;
 - b) nebyl dle § 172 a 174 zákona o služebním poměru poučen o svých procesních právech, zejména právu zvolit si v řízení ve věcech služebního poměru zmocněnce. Celé řízení, jakož i rozhodnutí služebního funkcionáře I. stupně tak bylo stíženo neodstranitelnou procesní vadou;
 - c) rozhodnutí služebního funkcionáře I. stupně nebylo řádně odůvodněno, jelikož v něm byl zmíněn pouze pokyn žalovaného ze dne 13. 10. 2015, č. j. VS 21/022/034/2015-50/VJS/604, na základě kterého byl služební funkcionář I. stupně povinen převelet určitý počet příslušníků, neuvedl však žádné konkrétní důvody, proč byl převelen právě žalobce. Rozhodnutí služebního funkcionáře I. stupně je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Pokus žalovaného o doplnění odůvodnění v rámci žalobou napadeného rozhodnutí, není dostačující a je nutno na rozhodnutí služebních funkcionářů obou stupňů hledět jako na nepřezkoumatelná;

d) žalovaný se nedostatečně vypořádal se zastavenými řízeními ve věci údajných kázeňských přestupků žalobce, vedenými pod č. j. VS 12/256/001/2015-37/PERS/200 a č. j. VS 13/276/003/2015-37/PERS/200. Uvedená řízení byla vždy zastavena dle § 188 zákona o služebním poměru ve prospěch žalobce a svědčí tak o projevu nerovného zacházení a šikany žalobce ze strany služebního funkcionáře I. stupně ve smyslu § 77 odst. 5 a 8 zákona o služebním poměru. Žalobce spatřuje souvislost mezi výše uvedenými kázeňskými řízeními a zadáváním služebních úkolů nesouvisejících s pracovním zařazením na služebním místě strážný – řidič koordinátor, z nichž nejzávažnějším bylo právě převelení do Drahonice. Všechna zmíněná jednání nebyla služebním funkcionářem I. stupně činěna vůči jakémukoliv jinému příslušníkovi na shodném či obdobném služebním místě. Dále žalobce upozornil na časovou souvislost uvedených kroků ze strany správního orgánu I. stupně, kdy tyto byly zahájeny poté, co žalobce upozornil na nesrovnalosti ve Vazební věznici Olomouc spočívající v proplácení školení profesní způsobilosti také osobám, které školení určené pro profesionální řidiče nepotřebují.

4. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. K žalobním bodům uvedl:

ad a) formální doručení písemného oznámení o zahájení řízení není zákonem vyžadováno. Řízení je fakticky zahájeno dnem, kdy je účastníku ústně oznámeno příslušným vedoucím oddělením, že se o jeho převelení bude rozhodovat. V posuzované věci takové ústní oznámení proběhlo několik dní před vydáním prvoinstančního rozhodnutí. Zákon o služebním poměru nestanoví, jakou formu nebo obsahové náležitosti má takový úkon mít, postačí proto, aby byl dostatečně srozumitelný a účastník řízení věděl, že se jedná o zahájení řízení o konkrétní věci;

ad b) převelení příslušníka je jednoduché rozhodnutí, které závisí na subjektivním určení příslušného vedoucího oddělení. Neexistuje žádný spis, tudíž není účastníka s čím před vydáním rozhodnutí seznamovat. Veškerá procesní práva žalobce tak byla zajištěna jeho právem podat odvolání příslušnému nadřízenému orgánu, což se také stalo. Žalobce si ostatně na porušení svých procesních práv nestěžoval ani v podaném odvolání;

ad c) správní řízení tvoří jeden celek (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2003, č. j. 7 A 124/2000 – 39), proto lze vady řízení nebo rozhodnutí I. stupně odstranit v řízení odvolacím. Vedení formalizovaného řízení by mohlo vést k tomu, že důležitý zájem služby nebude řádně a včas naplňován. Jedinou zákonnou skutečností, jež může bránit převelení je dle § 85 zákona o služebním poměru těhotenství příslušnice či péče o dítě mladší 1 resp. 3 let, což v případě žalobce nebylo splněno. Rozhodnutí služebního funkcionáře I. stupně bylo vydáno v situaci, kdy byla Česká republika aktuálně ohrožena nelegální migrací cizích státních příslušníků, proto bylo nezbytné rozhodnout rychle a operativně. Neuvedení skutečností, proč byl vybrán právě konkrétně žalobce, není pro věc zásadní. Řízení ve věcech služebního poměru je řízením vrchnostenským, kde zásadní je prvek řízení a realizace rozkazů a není v něm místo na rozsáhlé úvahy a diskuze o cílech a smyslech rozkazů;

ad d) námitky týkající se nátlaku na žalobce ze strany nadřízených jsou irelevantní a licoměrné a žalovaný se s nimi v napadeném rozhodnutí vypořádal.

5. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že rozhodnutím ze dne 8. 12. 2015 služební funkcionář I. stupně podle § 36 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru převelel žalobce na dobu od 30. 12. 2015 do 29. 2. 2016 k plnění služebních úkolů Policie ČR v Zařízení pro zajištění cizinců Drahonice. Rozhodnutí je odůvodněno odkazem na pokyn

žalovaného ze dne 13. 10. 2015, č. j. VS 21/022/034/2015-50/VJS/604, k plnění úkolů Policie ČR v souvislosti s aktuální situací v oblasti nelegální migrace. Žalobce rozhodnutí služebního funkcionáře I. stupně osobně převzal dne 9. 12. 2015 a dne 16. 12. 2015 podal proti němu odvolání, v němž namítal, že své převelení do 374 km vzdálených Drahonice považuje za projev nerovného zacházení a šikany ze strany vedení Vazební věznice Olomouc vyvolaný tím, že podal na vedení věznice oznámení v souvislosti s prováděním profesních školení řidičů, přičemž již teď je ve Vazební věznici Olomouc o 1 strážného-řidiče méně. Žalovaný obratem požádalo služebního funkcionáře I. stupně o doložení, že v předmětné záležitosti bylo s žalobcem řádně zahájeno řízení ve věcech služebního poměru a že mu v této souvislosti bylo plně umožněno uplatnit jeho zákonná práva. Služební funkcionář I. stupně však na uvedenou výzvu odpověděl, že žádné písemné materiály není možno poskytnout, neboť v dané věci nejsou k dispozici. Na výzvu žalovaného se žalobce dne 8. 2. 2016 seznámil se spisem, přičemž mu byla zároveň předána jeho úplná kopie. Žalobce se nechal v odvolacím řízení zastoupit postupně dvěma zmocněnci z řad advokátů a opakovaně se ve věci písemně vyjádřil a uvedl námitky odpovídající žalobním bodům. K jeho žádosti byly rovněž ke správnímu spisu připojeny dva spisy o řízení o kázeňských přestupcích žalobce, vedené pod č. j. VS 12/256/001/2015-37/PERS/200 a č. j. VS 13/276/003/2015-37/PERS/200. Dne 2. 5. 2016 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, kterým odvolání žalobce zamítl.

6. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 s. ř. s. rozhodl krajský soud bez nařízení jednání.
7. Institut převelení je jedním z druhů změny služebního poměru - viz systematické zařazení v dílu IV, hlavě II, části druhé zákona o služebním poměru.
8. Podle § 36 odst. 1 zákona o služebním poměru *lze příslušníka převelet z důvodu důležitého zájmu služby k plnění a) úkolů vyplývajících ze služebního místa, na které je ustanoven, do dočasně zřízené služební skupiny příslušníků určené k plnění mimořádného úkolu, nebo b) jiných úkolů bezpečnostního sboru, jež nevyplývají ze služebního místa, na které je ustanoven, nejdéle však na dobu 60 dnů, které jsou jeho obvyklými dny služby v průběhu kalendářního roku, popřípadě na dobu delší, jde-li o úkoly vyplývající z krizové situace, a to i v jiném místě, než je jeho místo služebního působení.*
9. Z citovaného ustanovení vyplývá, že převelení je vždy dočasnou změnou služebního poměru. Zákon pak rozlišuje dvě varianty: jednak umožňuje převelet příslušníka do dočasně zřízené služební skupiny určené k plnění mimořádného úkolu (pro tento případ zákon maximální délku převelení nestanoví, avšak příslušník může být převelen jen k plnění úkolů vyplývajících ze služebního místa, na které je ustanoven), a dále umožňuje převelet příslušníka i k plnění jiných úkolů bezpečnostního sboru, jež nevyplývají ze služebního místa, na které je ustanoven (pro tento případ však stanoví maximální dobu převelení na 60 dnů, dobu delší připouští jen jde-li o úkoly vyplývající z krizové situace). Pro obě varianty převelení platí, že příslušník může být převelen k plnění úkolů i v jiném místě, než je jeho místo služebního působení.
10. Na rozhodování o převelení se vztahují ustanovení § 169 až 196 zákona o služebním poměru, tj. část dvanáctá zákona – Řízení ve věcech služebního poměru, neboť

rozhodování o převelení není uvedeno mezi výlukami v § 171 zákona o služebním poměru, na něž se ustanovení o řízení nevztahují.

11. Žalobci je nutno přisvědčit, že k porušení jeho procesních práv v řízení před správním orgánem I. stupně došlo, což ostatně žalovaný nepopírá. Z konstantní judikatury soudů rozhodujících ve správním soudnictví vyplývá, že nutnost zachování procesních práv účastníka řízení ve fázi před vydáním rozhodnutí zcela jednoznačně brání tomu, aby prvním úkonem v řízení, jímž se řízení vedené z podnětu služebního funkcionáře zahajuje, bylo teprve doručení prvostupňového rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2007, č. j. 4 As 73/2006 - 102, vydaný sice za účinnosti starého služebního zákona, avšak aplikovatelnost tohoto rozhodnutí, resp. jeho závěrů i na v současné době účinný zákon o služebním poměru dovedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 7. 2015, č. j. 8 As 83/2014 - 43). Zahájit řízení doručením prvostupňového rozhodnutí lze jen v zákoně o služebním poměru vyjmenovaných případech, přičemž rozhodnutí o převelení mezi zákonem vyjmenovanými případy není. Takovým případem je např. řízení o propuštění podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, což zákon výslovně uvádí v § 184 odst. 2.
12. S žalovaným lze souhlasit, že z § 178 odst. 2 písm. b) zákona o služebním poměru nevyplývá pro služebního funkcionáře povinnost zahájit řízení ve věci služebního poměru písemným úkonem, který by doručil příslušníku, o jehož služebním poměru bude rozhodováno. V tomto ohledu je žalobní bod a) nedůvodný. S ústním oznámením skutečnosti, že bude příslušný služební funkcionář rozhodovat o konkrétní okolnosti týkající služebního poměru příslušníka, se proto lze nepochybně spokojit. V posuzované věci sice žalovaný uvedl, že vydání rozhodnutí služebním funkcionářem I. stupně předcházelo ústní informování žalobce o tom, že bude příslušný služební funkcionář rozhodovat o jeho převelení, avšak o této skutečnosti chybí jakýkoli úřední záznam ve spise a žalobce tuto skutečnost neučinil nespornou. Zcela nesporná je naopak skutečnost, že žalobce nebyl služebním funkcionářem I. stupně poučen o svých právech vyplývajících z § 172 a § 174 zákona o služebním poměru, tj. právu nechat se v řízení zastoupit, nahlížet do spisu a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, ani mu nebyla poskytnuta příležitost tato práva realizovat.
13. Procesní práva žalobce jako účastníka řízení ve věci služebního poměru tak byla zcela nepochybně významně porušena. Krajský soud však dospěl k závěru, že závažnost vad řízení a jejich vliv na zákonnost rozhodnutí je vždy nutno posuzovat s ohledem na druh řízení a okolnost konkrétního posuzovaného případu.
14. Z citovaného § 36 zákona o služebním poměru vyplývá, že při rozhodování o převelení podle § 36 odst. 1 zákona o služebním poměru je jedinou rozhodující okolností existence důležitého zájmu služby, jímž se dle § 201 odst. 1 zákona o služebním poměru rozumí *zájem bezpečnostního sboru na včasném a kvalitním plnění úkolů bezpečnostního sboru*.
15. Úkoly Vězeňské služby ČR jakožto bezpečnostního sboru jsou vyjmenovány zejména v § 2 zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční stráží České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o VS“), a pochopitelně souvisí zejména se správou a ostrahou věznic. Dle § 24a odst. 1 téhož zákona mohou být dále příslušníci Vězeňské služby ČR *povoláni vládou k plnění úkolů Policie České republiky, pokud síly a prostředky Policie České republiky nebudou dostatečné k zajištění vnitřního pořádku a bezpečnosti, a to na dobu nezbytně nutnou*. K takovému povolání na základě § 24a zákona o VS došlo právě

s účinností od 1. 11. 2015 nařízením vlády č. 287/2015 Sb., o povolání příslušníků Vězeňské služby České republiky k plnění úkolů Policie České republiky v období do 29. února 2016. Podle § 1 nařízení se *k plnění úkolů Policie České republiky při zajišťování vnitřního pořádku a bezpečnosti v souvislosti s aktuální situací v oblasti nelegální migrace povolává nejvýše 70 příslušníků Vězeňské služby České republiky*. Ustanovením § 3 tohoto nařízení byl určením příslušníků Vězeňské služby pověřen žalovaný. Tento poté pokynem ze dne 13. 10. 2015, č. j. VS 21/022/034/2015-50/VSJ/604 vyzval ředitele jednotlivých věznic vysílat z jednotlivých věznic (organizačních jednotek) příslušníky k plnění předmětných úkolů v počtech uvedených v příloze pokynu. Z tvrzení žalovaného vyplývá, že ředitel Vazební věznice Olomouc byl povinen vyslat k plnění úkolů dle uvedeného nařízení 3 příslušníky.

16. Existence důležitého zájmu služby, jakožto zákonná podmínka pro převelení příslušníka dle § 36 zákona o služebním poměru, tedy byla v posuzované věci splněna. Důležitý zájem služby zde byl dán zájmem Vězeňské služby ČR na včasném a kvalitním splnění úkolu Policie ČR při zajišťování vnitřního pořádku a bezpečnosti v souvislosti s aktuální situací v oblasti nelegální migrace, k jehož splnění byla Vězeňská služba ČR povolána nařízením vlády č. 287/2015 Sb. na základě § 24a zákona o VS.
17. Z textu samotného nařízení vlády je přitom zřejmé, že povolání příslušníků Vězeňské služby ČR bylo učiněno s vysokou mírou naléhavosti. Částka Sbírky zákonů č. 118/2015, v níž bylo předmětné nařízení vlády obsaženo, byla rozeslána dne 30. 10. 2015, přičemž účinnosti nabylo již dne 1. 11. 2015, od kterého měli povolání příslušníci Vězeňské služby ČR začít úkoly Policie ČR vykonávat.
18. Souhlas příslušníka s převelením není dle § 36 zákona o služebním poměru vyžadován a zákon žádné subjektivní překážky, které by vedly k nemožnosti převelení, s výjimkou v § 85 uvedeného těhotenství příslušnice, či péče o dítě mladší než 1, příp. 3 roky, neupravuje.
19. Krajský soud se proto ztotožňuje s žalovaným, že v posuzované věci bylo s ohledem na konkrétní okolnosti případu upření realizace procesních práv žalobce v průběhu řízení před služebním funkcionářem I. stupně ospravedlnitelné a nepředstavuje neodstranitelnou vadou řízení, která by bez dalšího musela nutně vést ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Veškerá procesní práva mohl žalobce realizovat v řízení před nadřízeným služebním funkcionářem, což žalobce také učinil – žalobce se nechal zastoupit advokátem, podal ve věci několik písemných vyjádření, v nichž se mohl vyjádřit ke všem skutečnostem, byl seznámen s podklady rozhodnutí před jeho vydáním, opatřil si fotokopii celého správního spisu a bylo vyhověno jeho důkazním návrhům. Krajský soud má tudíž za to, že upření procesních práv žalobce v řízení před služebním orgánem I. stupně nemohlo mít samo o sobě vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného.
20. Stejnou optikou je nutné nahlížet také na podklady rozhodnutí a obsahové náležitosti rozhodnutí služebního funkcionáře I. stupně.
21. Podle § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru *je služební funkcionář povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí*. Je-li pak jedinou podmínkou pro zákonnost převelení důležitý zájem služby, je služební funkcionář povinen opatřit podklady svědčící o existenci tohoto důležitého zájmu. Tento požadavek byl naplněn vydáním předmětného nařízení vlády a pokynu žalovaného ze dne 13. 10. 2015.

22. Podle § 181 odst. 3 zákona o služebním poměru *rozhodnutí obsahuje výrok, odůvodnění a poučení o odvolání (rozkladu)*. Podle odst. 4 *výrok obsahuje řešení otázky, která je předmětem rozhodování, ustanovení právního nebo služebního předpisu, podle něhož bylo rozhodnuto, popřípadě též rozhodnutí o povinnosti nahradit náklady řízení. V případě, že je účastníku ukládána povinnost k plnění, obsahuje rovněž lhůtu pro její splnění*. Podle odst. 5 *v odůvodnění služební funkcionář uvede důvody vydání rozhodnutí, z jakých podkladů vycházel při rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při jejich hodnocení a při výkladu právních a služebních předpisů, jakož i způsob, jakým se vypořádal s návrhy a námitkami účastníka a s jeho vyjádřením k podkladům rozhodnutí*.
23. Uvedl-li tedy služební funkcionář I. stupně v rozhodnutí ze dne 8. 12. 2015, že *převeluje žalobce dle § 36 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru na dobu od 30. 12. 2015 do 29. 2. 2016 k plnění služebních úkolů PČR v Zařízení pro zajištění cizinců Dráhonice*, nelze tomuto výroku po obsahové stránce ničeho vytknout, neboť plně odpovídá požadavkům citovaného § 181 odst. 4 zákona o služebním poměru.
24. Služební funkcionář I. stupně odůvodnil své rozhodnutí takto: „*Jmenovaný je převelen na základě pokynu generálního ředitele ze dne 13. října 2015 č. j. VS 21/022/034/2015-50/VSJ/604. k plnění úkolů PČR v souvislosti s aktuální situací v oblasti nelegální migrace.*“ Toto odůvodnění je sice velmi strohé, avšak s ohledem na rozhodující skutečnost existence důležitého zájmu služby, lze toto odůvodnění akceptovat. Jelikož žalobci nebylo umožněno vyjádřit se před rozhodnutím k podkladům a vznést námitky, postrádá odůvodnění rozhodnutí služebního funkcionáře I. stupně logicky další obsahové náležitosti uvedené v § 181 odst. 5 zákona o služebním poměru, tj. *způsob, jakým se vypořádal s návrhy a námitkami účastníka a s jeho vyjádřením k podkladům rozhodnutí*. Na straně druhé s ohledem na formulaci podmínek, které pro přeložení stanoví § 36 zákon o služebním poměru, nelze po služebním funkcionáři požadovat, aby zdůvodňoval, proč ze všech příslušníků zařazených na služební místa ve své organizační jednotce přeložil právě konkrétního příslušníka, a proč nevybral jiného.
25. Krajský soud má proto i zde za to, že absence zmíněných obsahových náležitostí odůvodnění rozhodnutí služebního funkcionáře I. stupně nemohlo mít samo o sobě vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného, které je předmětem soudního přezkumu. S četnými námitkami a návrhy žalobce se totiž v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal žalovaný.
26. Konkrétní skutkové okolnosti a povaha daného řízení o (dočasné) změně služebního poměru proto dle názoru krajského soudu odlišuje posuzovanou věc např. od věci projednané Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 9 As 249/2015, která se týkala zproštění výkonu služby, a kde Nejvyšší správní soud hodnotil pochybení služebního funkcionáře I. stupně jako neodstranitelné procesní vady.
27. K námitce „neodstranitelnosti“ procesních vad v řízení před nadřízeným služebním orgánem je dále nezbytné poukázat na právní úpravu odvolacího řízení dle zákona o služebním poměru ve znění účinném v době rozhodování žalovaného a ke způsobu, jakým se k důsledkům této právní úpravy postavil Nejvyšší správní soud.
28. Podle § 190 odst. 8 in fine zákona o služebním poměru ve znění účinném od 1. 1. 2007 do 30. 6. 2017 *jsou-li pro to důvody, odvolací orgán rozhodnutí změnit, nebo zruší a řízení zastaví; jinak odvolání zamítne a rozhodnutí potvrdí.*“ Z citace § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru je tedy zřejmé, že odvolací orgán měl pouze tři možnosti, jak o

podaném odvolání rozhodnout: buď jej zamítnout a napadené rozhodnutí potvrdit, nebo rozhodnutí změnit, anebo jej zrušit a řízení zastavit.

29. V odst. 19 rozsudku ze dne 27. 11. 2013, č. j. 6 Ads 33/2013-31 Nejvyšší správní soud uvedl: „Zákonodárce tak v novém zákoně o služebním poměru výslovně vyloučil možnost služebního funkcionáře rozhodujícího o odvolání napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení. Zákon tedy v podstatě eliminoval dvojinstančnost řízení ve věcech služebního poměru a připustil situaci, že účastník řízení může změnou rozhodnutí služebního funkcionáře v odvolacím řízení, která by byla v jeho neprospěch, přijít o možnost brojit proti takové změně rozhodnutí prostřednictvím řádného opravného prostředku. Taková právní úprava z důvodů výše uvedených nepřipustná není. Zrušení napadeného rozhodnutí je možné jen v kombinaci se současným zastavením řízení odvolacím orgánem, tzn. pokud napadené prvostupňové rozhodnutí trpí takovými vadami, které mají ve smyslu § 179 neodstranitelný charakter. Jak správně uvedl žalovaný, zastavení řízení přichází v úvahu, pokud by např. vyšlo najevo, že k uváděným skutkovým okolnostem vůbec nedošlo, pokud by takový důvod v průběhu prvostupňového či odvolacího řízení odpadl či řízení by bylo právně nepřipustné. Pro jiné vady než vady neodstranitelného charakteru ve smyslu § 179 zákona o služebním poměru nelze v odvolacím řízení rozhodnutí zrušit a řízení zastavit.“
30. S ohledem na výše deklarovanou odstranitelnost vad řízení před služebním funkcionářem I. stupně proto krajský soud shodně s Nejvyšším správním soudem akcentuje zásadu jednoty správního řízení a uzavírá, že žalovaný s ohledem na dikci § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru ani jinou možnost než odstranit vady prvostupňového řízení neměl, když zrušení rozhodnutí služebního funkcionáře I. stupně bylo dle tehdy platného a účinného znění zákona nutně spojeno se zastavením řízení.
31. Žalovaný proto postupoval v odvolacím řízení s respektem k zachování procesních práv žalobce, jak je popsáno výše, své rozhodnutí podrobně odůvodnil a reflektoval veškeré námitky uvedené žalobcem v jeho vyjádřeních. Vychází-li proto krajský soud při přezkumu rozhodnutí žalovaného ze zásady jednotnosti řízení a posuzuje oba stupně správního řízení jako jeden celek, dospívá k závěru, že žalobce nebyl na svých procesních právech krácen, neboť pochybení, jichž se dopustil služební funkcionář I. stupně byla následně v odvolacím řízení napravena. Ve vztahu k věcnému odůvodnění rozhodnutí je třeba uvést, že žalovaný se nejen poctivě vypořádal se všemi tvrzeními a důkazy žalobce, jimiž poukazoval na šikanózní postup služebního funkcionáře a nevhodnost výběru převeleného příslušníka z řad řidičů, nýbrž i pozitivně vyjádřil, jaké okolnosti svědčí pro převelení právě žalobce (jazyková vybavenost, předchozí pracovní zkušenosti s prací s uprchlíky). Ostatně žalobce ani nedostatečné odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nenamítá, stejně jako nikdy neuvedl důvod (např. osobní, zdravotní či jinou překážku), který by z něj měl činit osobu k převelení nevhodnou.
32. Posledním žalobním bodem žalobce vytýká nedostatečné vypořádání se zastavenými řízeními ve věci údajných svých kázeňských přestupků. Krajský soud uvádí, že žalovaný při vypořádání žalobcových námitek ohledně jeho šikany vycházel z připojených správních spisů, přičemž vyhodnotil, že v obou případech postupoval služební funkcionář I. stupně v souladu se zákonem a plně respektoval práva žalobce v řízení. Žalobce přitom neuvedl, v čem konkrétně měla nedostatečnost vypořádání těchto námitek žalovaným spočívat. Soud proto může toliko konstatovat, že se žalovaný námitkami zabýval, posoudil veškeré dostupné podklady a na jejich základě dospěl k závěrům, jenž v odůvodnění rozhodnutí vyjádřil.

33. Jelikož soud neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí, kterou žalobce vytýkal v žalobních bodech, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
34. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému dle obsahu spisu v řízení žádné náklady jdoucí nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 25. ledna 2018

JUDr. Zuzana Šnejdrová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu